

Déu a l'escola

Dij, 25/03/2021 per Laura Mor

[Solvitur ambulando](#)

Les idees són com les cireres. N'estires una i te'n surten quatre. Fa un dies la Fundació Escola Cristiana de Catalunya em van convidar a moderar una taula rodona sobre [la pastoral del segle XXI](#) i encara hi dono tombs. Des del periodisme religiós i atenent al llenguatge civil, sempre és bo aclarir que la cosa no va de menar cabres i ovelles a pastorar, sinó d'acompanyar processos de fe des dels centres educatius.

En la conversa, els participants van deixar de banda el desgast personal que suposa la lluita contra els elements. Vull dir que no van fer el ploricó contra el discurs antireligiós imperant dels uns, ni es van doldre de l'analfabetisme i la indiferència religiosa dels altres. Coneixen els límits i els obstacles del dia a dia, però no s'hi conformen i tiren endavant. Sobretot van detectar oportunitats i van reclamar condicions.

Són educadors i han rebut l'encàrrec de transmetre el missatge de l'evangeli. Com diria **Jesús Ballaz**, són els que fan sonar "[la música de la fe](#)". Una melodia que, malauradament, no sona gaire en d'altres contextos. Per això la seva feina és tan necessària.

Bona part dels qui van parlar ho feien amb uns quants anys d'experiència. I, insisteixo, malgrat les dificultats, no han tirat la tovallola. Un fantàstic indicador és veure com els brillen els ulls quan parlen de la feina encomanada.

Entre uns i altres van descriure el "pastoralista" ideal. Algú que sap dir que sí, que accepta l'encàrrec i el viu amb il·lusió. Algú que dona testimoni amb la seva vida. Un líder positiu, que coneix bé l'escola. Atrevit, proactiu, propositiu. Flexible, proper, familiar. Capaç de captivar. Una persona audaç i creativa, que viu en la pròpia pell "l'experiència pasqual".

Però per promoure el missatge de Jesús a l'escola, calen condicions. Reivindiquen recursos, temps, carisma, mans, projecte, seguiment. Demanen respondre a un pla concret i que se'ls acompanyi. Especialment des de la direcció del centre. L'opció per l'evangeli no pot ser el tabú que ha de passar discret el dia de portes obertes. De vegades em pregunto quants clics cal fer en el web d'una escola per esbrinar si és o no un projecte d'inspiració cristiana.

No, al capdavant no hi pot haver un docent que sent que li han penjat la llufa de la pastoral, com si fos un afegit, un subaltern o un complement. Dels temes de fons que van sortir a la taula rodona, aquest segurament va ser el més subratllat. Treballar la fe no pot ser un element accessori. Ni un àmbit delimitat per un horari lectiu. O ho agafa tot, o serà destinat a la marginalitat i a la indiferència.

Tot i que aquest rol quasi decoratiu té els seus adeptes. "A alguns ja els està bé que els empolvorem de tant en tant amb una mica de valors cristians", van reconèixer. Però, no. Al fons de la qüestió, hi ha fonaments, identitat, caràcter. I sense aquest pal de paller, la proposta s'esfondra.

De la mateixa manera, cal una visió comunitària del projecte. Alerten que "sense comunitat hi ha el perill de la fragmentació". [Calen els vincles](#), la complicitat del claustre, fer camí amb les famílies i amb la resta de l'escola. Però no només com a comunitat educativa, sinó en context amb el barri o el poble, i atent a les seves necessitats. O sigui, implicació i compromís en el món local.

Em sembla que en aquest model no hi cap una interioritat egoista, ni se centra en cap cas en el benestar personal. Toca fer un pas més. Un pas cap als altres, que és un pas transcendent, cap a Déu. Per tant, qui porta la pastoral, a banda de tenir capacitat de lideratge, haurà de tenir un punt provocatiu, saber com descol·locar alguns esquemes de pensament. Des d'una interioritat que qüestiona, que incomoda i que fa créixer les persones.

No ens enganyem. Darrera de qui està penjant els cartells de la campanya solidària hi ha la pregunta que [sempre torna](#). La pregunta sobre Déu. I s'ha d'afrontar. És urgent. I depassa absolutament una hora de taula rodona. Algú va dir que abans convé superar el bloqueig mental que per dins nostre repeteix: "No m'ho puc creure".

És una bona notícia saber que l'escola cristiana no deixa d'afrontar la pregunta sobre Déu. I que repensa, en diàleg amb el món, com traçar aquest camí ineludible. La Pasqua que s'apropa vindrà carregada de cireres. Atents.